

Oči mojej mamy

Všetky fialky sveta
a lúky s kvetinami,
holúbky, ktoré letia,
a diaľka nad horami
– sú oči mojej mamy.

Voňavá žiara chleba,
motýľov celé roje,
lúbezné ticho neba
a z nehy ohňostroje
– sú oči mamy mojej.

Výšivka na konope,
ovečky na úbočí,

slnko, ktoré mi klope
nadránom na oblôčik
– sú oči mojej mamy

Deň s nešťastím – i šťastím.
Radosti. Veľký smútok.
Dych milovanej vlasti.
I sloboda. I puto
– mamine oči sú to.

Svetom ich v srdci nosím,
v minúte dobrej, zlej.
Dve hviezdy z čistej rosy.
Z lúbosti maminej!

ROZPRÁVKY

O víle

Maličká víla so zlatými vlasmi sa raz dostala do mesta a tam zablúdila. Stála na rohu ulice a plakala:

„Stratila som sa! Ja som sa stratila!“

Bola však taká maličká, že ju veľkí ľudia vôbec nepočuli. Začul ju len jeden malý chlapček.

„Ako vám mám pomôcť?“ opýtal sa víly. „Chcete vreckovku?“

„Ja neviem. Ja patríam do lesa.“

„Do lesa?“ zosmutnel chlapček. „Do lesa chodíme iba v nedeľu a dnes je pondelok.“

„Tak ja u vás do nedele počkám,“ povedala víla a pobrala sa s chlapčekom. V chlapčekovej izbe sa vtiahla do žiarovky, lebo si myslela, že je to veľká kvapka rosy. A potom v tej žiarovke večer čo večer tancovala, ako sa na vílu patrí. Jej zlaté vlasy lietali po celej izbe. A pod žiarovkou tancoval aj chlapček, obaja boli veselí a šťastní. Keď víla zaspala, zaspal aj chlapček.

Veľmi sa spriatelili. Tak veľmi, že sa nerozišli, ani keď prišla nedeľa. Maličká víla býva v chlapčekovej žiarovke dodnes.

infra
Slovakia